

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Tina Beckett

Nyitva hagytam a szívemet

Carol Marinelli

Dr. Agglegény

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Tina Beckett, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2026

Eredeti cím: *The Trouble with the Tempting Doc* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Fordította: Windberg Donatella

© Harlequin Books S.A., 2015 – Vinton Kiadó Kft., 2026

Eredeti cím: *Redeeming the Playboy (NYC Angels 8/1)* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás (első megjelenés: 2015)

• Fordította: Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 776–777. számában, 2026

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-145-7

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2026

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Telefon: +36-30-300-9899; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk
www.bookandwalk.hu

Tina Beckett

Nyitva hagytam a szívemet

ELŐHANG

Snowden Tangredi a templomban állt, és a nyakkendőjét igazgatta. Hiába, még mindig fullasztóan szűknek érezte, és tudatosította benne, milyen erősen lüktet a pulzusa a nyakán. A fejében. A mellkasában.

De legalább most nem az ő esküvője. Nem, az áldozat a legjobb barátja, Kaleb Sabat.

Pedig Kaleb azt mondta, soha nem akar az oltár elé állni. Alig egy éve néhány ital mellett még meg is fogadták egymásnak! És mégis, Kaleb most itt vár a menyasszonyára.

Néhányan azt mondhatnák, hogy Kalebnek nem volt választása, mert ő a baba apja. De Snow elég jól ismerte ahhoz, hogy tudja, csak azt teszi, amit igazán akar. Ő volt az egyik legmakacsabb fickó, akivel valaha találkozott, ugyanakkor olyan őszinte és becsületes, mint senki más.

Kaleb ránézett, és tompán vigyorgott. Snow azonnal megértette, mit akar ezzel mondani. A megállapodásuk, hogy egész életükben agglagények maradnak, néhány perc múlva darabokra hullik. Bár Kaleb tekintete kissé bűnbánó volt, nem volt benne a legcsekélyebb megbánás sem. Fülíg szerelmes volt Nicolába és a kislányába. És Nicola is ugyanolyan mélyen szerette őt.

De meddig? Meddig tart, amíg elmúlik az újdonság varázsa, és a rózsaszín szemüveget le kell cserélni a rideg valóságra?

Snow útja az oltárhoz ugyanúgy kezdődött, mint ez, tele várakozással és reménnyel. Végre meggyógyul. Legalábbis akkor így gondolta. Bárcsak tudta volna, amit ma! Hogy a gyógyulás, amelyre vágyott, soha nem fog bekövetkezni. Hamar rájött, hogy nem házasságra van teremtve. Felesége, aki időközben ex lett, szintén rájött erre, és megcsalta egy kollégájával.

Érzelmileg elérhetetlen. Túl hideg, távolságtartó. Így írta le Theresa, amikor bevallotta neki, hogy beleszeretett valaki másba. Hogy válni akar, minél hamarabb, annál jobb.

És igaza volt. Nem volt ott neki. Ő persze, eleinte szerette, de nehezen tudta kimutatni az érzéseit a hálósobán kívül. A csúnya érzelmekkel együtt, mint a harag, a gyengéd érzelmeket is elzárta. A terhelés napról napra jobban megviselte, és bár fájtn neki Theresa vallomása, nem tudta hibáztatni, amiért máshol kereste, amire szüksége volt.

Az, hogy agglegény marad, volt a legjobb, amit tehet magáért – és minden nőért, aki felkeltette az érdeklődését. Nem mintha Theresa után bárki más érdekelte volna.

A hirtelen felzendülő dudafanfár felriasztotta gondolataiból. Ismét arra koncentrált, ami körülötte zajlott. Minden jelenlévő felállt, és a bejárat felé fordult. Ott megjelent Kaleb menyasszonya, ragyogó szemekkel a vőlegényre nézve. Bal keze egy idősebb férfi karján pihent, aki nyilván az apja volt. A másik karjában a férfi a négy hónapos unokáját tartotta.

Snow fejében egyre erősödött a zúgás, ahogy a három ember közeledett. Arra készítette, hogy meneküljön, azonnal hagyja el a templomot, és visszamenjen a kórházba. Az volt az ő világa, ott gondtalanul és biztonságban mozgott. Egy világ, amelyet megértett, és amelyben megbízhatott.

Ott senki sem árulta el, és senki sem várt tőle olyat, amit nem tud megadni.

Csak remélte, hogy barátja nem fogja a saját bőrén megtapasztalni, hogy a házasság nem az a földi paradicsom, aminek sokan tartják.

A Nicola szemében lobogó tűz azonban elgondolkodtatta. Kaleb szerencsésebb a szerelemben, mint ő. Persze Snow és az ő gyerekkora között hatalmas volt a szakadék.

Talán, de tényleg csak talán ez a házasság fenn fog maradni. A romantikus szerelem jelzőfénye lesz.

Míg a halál el nem választ.

Egy ígéret, amelyet Snow soha többé nem fog megtenni. Míg Kaleb és Nicola megpecsételték a boldogságukat, ő csendben megújította egy másik fogadalmát. Amit évekkal ezelőtt tett, még gyerekkorában. És amit Theresa kedvéért megszegett.

Maradok egyedül.

Apja bűnei ne szálljanak át a fiúra. Soha.

Erről gondoskodni fog.

1. FEJEZET

Három hónappal később

Kirsten Nadif eltévedt.

A fenébe. Majdnem egy hónapja dolgozott itt, és még mindig eltévedt. A NYC Memorial hatalmas volt. Az utolsó kórház, ahol a tanulmányai befejezése után dolgozni kezdett, legfeljebb negyedakkora volt, mint ez.

Nem először kérdezte magától, helyesen döntött-e, amikor Ohióból New Yorkba költözött. De megvoltak az okai – *nyomós* okai. Ha egy nap apja mellett akar élni, minden tudásra és tapasztalatra szüksége van, amit csak szerezni tud. A NYC Memorial pedig az egyik vezető kórház a tüdőbetegségek kezelésében, beleértve a sikeres transzplantációk magas arányát is. Nem volt könnyű elengedni az apját, amikor tavaly visszatért Libanonba, Kirsten rettenetesen hiányolta. Még soha nem érezte magát ilyen magányosnak, miközben nyüzsögtek körötte az emberek.

Légy türelmes.

Egy barátnőt már talált. Nicola Sabattal akkor találkozott, amikor az első napján zavartan állt a folyosón, és Nicola megkérdezte, segíthet-e. Ezután hívta, hogy ebédeljen vele. A férje otthon volt – apai kötelességeit látta el, mert a bébiszitter megbetegedett –, örült a társaságnak.

Gyorsan összebarátkoztak.

Ma azonban Nicola sehol, ő pedig késésben volt egy beteggel és a transzplantációs sebészet főorvosával való találkozásjáról.

A következő sarkon meglátott egy táblát: *Intenzív osztály.* Végre! Egy pillantás a telefonjára elárulta, hogy már tíz perce itt kellett volna lennie. És lemaradt egy hívásról, mert csendes üzemmódba állította a telefont. *Remek!*

Visszahívta a számot, és sietve elindult a nyilak által jelzett irányba. Az első csengetés után felvették a telefont.

– Tangredi.

Meglepődött, mert nem ismerte a nevet, de aztán eszébe jutott, hogy így hívják a doktort, akivel találkozni akar.

– Üdv, itt dr. Nadif. Egy-két perc múlva ott leszek. Eltévedtem, elnézést.

Másodpercekig csend volt, és összeszorult a szíve. Egyszerűen letette? Levette a telefont a füléről, hogy megnézzze, de ekkor újra hallotta a férfi hangját:

– Akkor egy-két perc múlva találkozunk.

Azzal megszakadt a vonal.

Jaj. Bár a hangja kedves volt, érezte, hogy mérges. Joggal. Hívnia kellett volna, de mire kiderítette volna, hogyan érheti el, valószínűleg még később ért volna oda. Ráadásul sürgős eset miatt hívták a gyermekgyógyászati osztályra. A tízéves kislány krónikus hörghurutban szenvedett, és az aggasztó röntgenfelvételek után Kirsten MRI-vizsgálatot rendelt el, amelyet a következő héten kell elvégezni. Valószínűleg túlzott intézkedés volt, de miután az anyja...

Kirsten megrázta a fejét, miközben visszatette mobiltelefonját a zsebébe. Most nem szabad ilyenekre gondolnia. Most találkozik először ezzel a főorvossal, és az iménti rövid telefonbeszélgetés nem a legjobb kezdet egy jó munkakapcsolathoz.

Meggyorsította lépteit, amikor meglátta az U alakú nővérpultot. Ott egy ápoló állt, és az egyik nővérrel beszélgetett.

– Elnézést, meg tudná valaki mondani, melyik szobában fekszik Tany Latimer?

A férfi felé fordult, és elsőként jégkék szemei tűntek fel neki. Magas arcsontja volt, komoly vonású arca, és Kirstenen borzongás futott végig.

A pult mögött álló nővér ránézett a névtáblájára, és azt mondta:

– Azt hiszem, ő az, akire vár, dr. Tangredi.

Ya ilahi! Nem is ápoló, hanem az orvos, akivel találkozója van. Nem gondolta volna, hogy ilyen kínos lesz, ráadásul közönség előtt.

– Ó... helló. – Kinyújtotta a kezét. – Dr. Nadif vagyok.

Amikor ujjaiak érintkeztek, meglepően melegnek érezte őket. Ez nem illett a férfi szigorú kisugárzásához. Kirstennek libabőrös lett a háta.

– Tudom, ki maga.

A megjegyzés először megzavarta, de aztán rájött, hogy nem csak a nővér olvasta el a névtábláját. Arcán melegség terjedt szét.

– Elnézést, hogy késtem.

– Elküldtem a hallgatókat ebédelni.

– A hall... ó, persze.

Ez egyre rosszabb. Nemcsak a főorvost várakoztatta meg, hanem az orvos-tanhallgatókat is. Természetesen megemlíthette volna, hogy sürgős esete volt, és nem egy szerelmes regénybe merült el az elmúlt negyedórában.

Bár úgy tűnt, a férfinak fogalma sincs a szerelmi történetekről – üres gyűrűsujja és a fagyos hangnem magáért beszélt.

Nem vagy fair, Kirsten. Biztos van barátnője. Eltekintve attól, hogy nincs benne semmi sárm, elképesztően jól nézett ki.

– Visszajöhetek később, ha akkor jobban megfelel.

– Nem, a beteg vár. Mielőtt további döntéseket hoznánk a kezeléséről, szeretném hallani a véleményét.

– Természetesen. – Kiegyenesítette a hátát. – Mehetünk?

A férfi biccentett a nővérnek, Kirsten pedig röviden rámosolygott, aztán követte dr. Tangredit a folyosón. Néhány lépés után utolérte.

– Mit tud mondani a páciensről?

– Tanya Latimer, huszonöt év körüli. Primer pulmonális hipertónia. Az állapota jelentősen romlott, ezért felvették a transzplantációs listára. Tegnap új tüdőt kapott.

Az ő szájából ez mindennaposnak hangzott. Mintha az ember csak egy alkatrészraktárban válogatná össze, amire szüksége van. A valóságban azonban tüdő, máj és szív nem könnyen szerezhető, hosszú várakozási idő és gyakran egy másik család tragédiája az ára.

És néha lejár az idő, mielőtt donorszervet találnának. Ezt saját tapasztalatból tudta.

– Hogy van?

– A vér oxigénszaturációja jobb, mint a transzplantáció előtt, de még nem olyan, amilyenek ebben a szakaszban szeretnénk.

– Van valami jele a kilökődésnek?

A férfi ismét a szemébe nézett.

– Nincsenek. És reméljük, nem is lesznek.

– Ha a donornak nem voltak egészségi problémái, akkor az érték hamarosan javulni fog.

– Én magam vizsgáltam meg.

Na és? Ő talán tévedhetetlen?

– Oké, de akkor is szeretném elolvasni a jegyzeteit, ha lehet. Csak hogy lásam...

...nem hagyott-e figyelmen kívül valamit – majdnem kimondta, de visszafogta magát. Őrület. Mióta fél kimondani a véleményét? *Nem félsz, csak óvatos vagy.*

– Átküldöm magának e-mailben. De most szeretném, ha megnézné – és alaposan. Nem elég átfutni néhány jegyzetet, és vetni egy pillantást a betegre.

Kirsten megfeszítette a vállát. Mindig alaposan megvizsgálja a betegeit! Ez a visszavágás azért, mert kétségbe vonta a férfi szakértelmét?

– Ezért jöttem – hangsúlyozta.

Hosszú ideig bámulták egymást, majd dr. Tangredi teljesen váratlan dolgot tett: mosolygott. Melegen és szívélyesen, s ettől a szeme színe sötétkékre vált. Kirstennek elállt a lélegzete.

– Szólítson Snow-nak. Itt a legtöbben így szólítanak.

Nemcsak a hirtelen viselkedésváltozás rázta meg Kirsten belső egyensúlyát, hanem a témaváltás is. Úgy érezte... *Ki ne mondd!*

– Kirsten vagyok.

– Oké, Kirsten, menjünk a betegünkhöz.

Kinyitotta a kórterem ajtaját, és az első, amit Kirsten észrevett, a zaj volt. Nagy zaj. A szívmonitorok hangjai elkeveredtek a lélegeztetőgépek és más készülékek zúgásával.

A beteget a torkán át lélegeztették csövön. Nyitott szemmel feküdt, és figyelte, ahogy Snow és Kirsten az ágyához lép.

– Helló, Ms. Latimer. Dr. Nadif vagyok, dr. Tangredi kollégája és pulmonológus. Szeretném megnézni, hogy van, ha önnek is megfelel.

A nő bólintott. Kirsten fertőtlenítette a kezét, kesztyűt húzott, és megfogta a beteg bal kezét.

– Dr. Tangredi segít megvizsgálni. Ha fájdalmat érez, szorítsa meg a kezem, rendben?

A beteg ismét bólintott. Kirsten Snow-ra nézett.

– Be tudná dugni a sztetoszkópot a fülembe, hogy ne fertőzzek meg semmit? Egy kézzel nem tudom megcsinálni. A táskámban van.

Snow meglepődött, de teljesítette. Olyan közel volt, hogy arcszeszének keserűs illata a lány orrába szállt.

– Köszönöm, így jó.

Miután szakított Dave-vel, azt hitte, immunis a férfiakra. Fogalma sem volt, miért reagál ilyen érzékenyen dr. Tangredira. Szerencsére a férfi hátrált néhány lépést, egy pillanatig rá nézett jégkék szemeivel, majd a páciensére.

Kirsten összeszedte magát.

– Meghallgatom a tüdejét – mondta Tanyának. – Ne ijedjen meg, a membrán kissé hideg lehet. – Miközben fogta a kezét, a másik kezével félrehúzta a kórházi köntöst, hogy elég helye legyen. Ahhoz, hogy a hátát meghallgassa, fel kellett volna emelni, de ezt szerette volna elkerülni, hogy ne okozzon neki további fájdalmat. Biztos eleget forgatták már.

Nem hallott zihálást, ami jó jel volt. Tanya szíve erősen vert, és a nyaki verőér állapotából Kirsten megállapította, hogy az agy vérrellátása normális.

– Minden úgy hangzik, ahogy kell. Hányas skálán értékelné a fájdalmát egytől tízig?

Rövid szünet után Tanya felemelte szabad kezét, és négy ujját mutatta. Kirsten Snow-ra nézett.

– Ez várható ebben a stádiumban, vagy nagyobb adagra van szüksége?

Snow megnézte a beteglapot.

– Pár perc múlva kap újabb fájdalomcsillapítót. Rendben?

– Jó – bólintott Kirsten, és elkezdte kitapogatni a hasát. Ezután elengedte Tanya kezét, hogy megvizsgálja a lábait. – Látom, nincs perifériás ödéma.

– Igen, azt én is észrevettem.

– Szerintem jól néz ki. A bőrszíne is. Véleményem szerint figyelni kell, hogy az oxigénszaturáció ne csökkenjen tovább. Remélem, holnap vagy holnapután

javulás lesz. – A betegre nézett. – Körülbelül egy hét múlva a fájdalom is csökkenni fog. Ha a seb elkezd gyógyulni, még hosszú út áll előttünk, mire teljesen tünetmentessé válik.

Tanya ismét bólintott, de valami láthatóan foglalkoztatta. Kirsten legszívesebben ott maradt volna vele, de nem tehetett. Mosolygott rá, röviden megvizsgálta az infúziós tasakokat, a gyógyszereket és a csepegtetés sebességét.

– Holnap visszajövök, megnézem, hogy van.

A beteg megnyugodni látszott, amikor azonban Kirsten Snow-ra nézett, az nyilvánvalóan nem volt elégedett. Talán azt hiszi, el akarja venni tőle a beteget?

– Kikísérne? – kérdezte Snow, aztán rámosolygott a betegre, és a hidegség visszatért a szemébe. – Késő délután még egyszer benézek, Ms. Latimer.

Kirsten levette a kesztyűjét, és kifelé menet a szemetesbe dobta. Aztán összekerte a sztetoszkópját, és visszatette a köpenye zsebébe.

Mielőtt Snow kritizálhatta volna – feltételezte, hogy ezt tervezi –, úgy döntött, megelőzi.

– Elvégeztem az első értékelést. Ahhoz, hogy pontos prognózist tudjak adni Ms. Latimer állapotának javulásáról, szeretném megfigyelni a következő huszonnégy órában. Ezért akart konzultálni velem, nem?

– De. Csak nem tudtam, hogy magának egy alkalom nem elég ahhoz, hogy elégedett legyen.

A lány éles pillantást vetett rá, de gyorsan rájött, hogy a válasza nem rejtett célzás volt.

– A tüdőátültetés után az oxigénszaturáció általában magasabb, mint nyolcvan? – kérdezte.

– Igen. Általában közvetlenül utána drámai javulás tapasztalható. De a nyolcvanas érték még mindig jobb, mint bármi, amit a műtét előtt látunk. A következő két napban folyamatosan emelkednie kell.

– Akkor miért aggódott ennyire a beteg miatt?

Snow rövid szünet után válaszolt.

– Észrevettem, hogy az utóbbi időben közömbösnek tűnt a transzplantációval kapcsolatban. Ha valaki felkerül a várólistára, előtte alapos vizsgálati programon esik át. Ő átment rajta, de... – vállat vont – azt mondanám, hogy inkább megérvés volt, de az ösztöneim már korábban is becsaptak.

Kirsten szilárdan hitte, hogy Snowden Tangredi magabiztosan és teljes bizalommal hozza meg döntéseit. Mindenkinek vannak rossz napjai, és mindenki követ el hibákat – de be is ismerni? Ez nagyon meglepte, mert első benyomása alapján nem számított ilyesmire tőle.

– Miből következtetett rá, hogy közömbös?

– Nem vagyok biztos benne. Mint mondtam, ez csak egy megérvés, de a műtét előtti órákban se lelkesedést, se félelmet nem mutatott. Valami zavart. De már

elismerték mint recipiens, és késő volt jelezni a fenntartásaimat. Ha riadót fújok, és tévedtem volna, akkor egy olyan beteget, aki sürgősen szervátültetésre szorul, kitettem volna a veszélynek, hogy egy új vizsgálat után már késő lehet neki. Nem akartam ezt a kockázatot vállalni.

Snow világoszőke haja kissé túl hosszú volt, a végeken és a fején hullámozott. Az, ahogy vagányul a homlokába hullott, különös hatást tett Kirstenre: bizsergő melegséget érzett a hasában. És a szeme... Úgy tűnt, semmi sem kerüli el a figyelmét.

A férfi a falnak dőlt, és ránézett.

– Mióta dolgozik a NYC Memorialban? Tudom, hogy dr. Billings nyugdíjba ment, de nem tudtam, ki vette át a helyét.

– Majdnem egy hónapja. Gondolom, kicsit tovább tartott, amíg találtak valakit, aki alkalmas volt dr. Billings helyére, bár nem tudom, miért engem választottak. Olyan volt, mintha mély vízbe ugrottam volna. Kicsit el voltam veszve.

– Elveszve?

Kirsten elpirult.

– Úgy értem...

– Tudom, mit jelent. – A szája sarka megrándult, aztán mosolygott, pont úgy, mint az előbb.

A mosolya ugyan oldotta Kirsten feszültségét, de más helyen új feszültséget keltett benne. Vad és kiszámíthatatlan. Ez nem hiányzik – életének ebben a mostani szakaszában nagyon nem!

Megköszöri a torkát.

– Hát, ez olyan vicces szó, legalábbis nekem. Segít, hogy ne vegyem magam túl komolyan. Az egész világ rászokott erre: túl komolynak lenni. Túl... távolgátartónak. Több kapcsolódást kellene teremtenünk.

Kapcsolódást? Mi a fenét zagyvál itt össze?

Snow mosolya eltűnt.

– Orvosként jobbnak tartom, ha távolságot tartok a betegeimtől.

– Természetesen. Nos... köszönöm, hogy idehívott Ms. Latimerhez. Nem bánja, ha holnap újra meglátogatom? Ha szeretné, a vizitje alatt.

– Nem muszáj akkor. Szerintem örülni fog a látogatásának. Felélénkült, amikor az ágyánál állt, és fogta a kezét. Én nem szoktam ilyen reakciókat kapni.

– Valószínűleg kondicionált viselkedés.

– Tessék?

Kirsten vállat vont.

– Lehetséges, hogy fájdalommal vagy kellemetlenséggel társítja magát. Vagy félelemmel. Én nem azért voltam nála, hogy kezelést végezzek, ezért nem érezte fenyegetőnek a jelenlételemet.

– Fenyegetőnek?

– Nem fizikai értelemben. Ez nem magával kapcsolatos, abban biztos vagyok. Hasonló, mint hogy sokan félnek a fogorvostól: akármennyire kedves és óvatos, mindenképp kellemetlen elmenni hozzá. – Kirsten habozott. – Nem bánná, ha megpróbálnék beszélni vele a műtétről? Arról, hogy mit jelent neki? Talán az apátiája a félelmének a kifejezése.

– Félelem... A fenébe, ezt nem akartam. – Snow hangosan kifújta a levegőt. – Oké. De tájékoztasson. Semmi titok, még akkor se, ha ő kéri, hogy ne mondjon el nekem valamit. Az életéről van szó, nem akarok félreértéseket vagy eltitkolt információkat.

– Természetesen. Tisztában vagyok vele, hogy a maga betege, nem az enyém. Ha valami olyat mond, amit fontosnak tartok, akkor értesítem magát. Szavamra.

– Köszönöm. – Rövid szünet után: – Felhívna, miután meglátogatta? Akkor átrakom délutánra a vizitemet, hogy rögtön foglalkozhassak vele, ha bármi gondja van. A számom megvan, hisz felhívtam.

– Igen, elmentem a névjegyzékembe.

– Jó.

Snow elrugaszkodott a faltól, és elindult a folyosón. Magas, karcsú, laza járású volt, természetes önbizalmat sugárzott.

Kirsten elgondolkodott. Mégiscsak tud sármos lenni, ha akar. De nem szabadulhatott az érzéstől, hogy jobb, ha az ember nem teszi az ellenségévé.

2. FEJEZET

Snow egész délelőtt várta a nő hívását.

Bosszantotta, hogy a tervezettnél több időt töltött az irodájában, a fejében a nő hangjával. Enyhe akcentusa szokatlan dallamot kölcsönzött ennek a hangnak, pedig egy ilyen világvárosban sokféle akcentust hallani.

Aztán a nő a *fenyegető* és a *félelem* szavakat használta a páciensével kapcsolatban. Ezek a szavak rögtön egy másik világba repítették. Egy olyanba, ahol ezeknek a szavaknak teljesen más jelentésük volt.

Gyerekként otthon megtanulta értelmezni a hangszíneket, hogy időben elmenekülhessen. Elmosódott szavak, amelyek egymásba folytak, értelmetlen mondatok – fenyegető jelek azok számára, akik abban a háztartásban éltek. Ilyen pillanatokban fogta a biciklijét, és elrohant a barátjához, Kalebhez. Sabaték nyugodtan beszélgettek egymással. Náluk senki sem kiabált. Snow magába szívta ezeket a lány hangokat, és belső menedéket épített magának, amelyet otthon használt, ha nagyon rosszra fordult a helyzet. És megtanulta, hogy kordában lehet tartani az érzéseket.

Legalábbis remélte, hogy mindig képes lesz rá. Theresa esetében ez úgy sikerült, hogy alig beszélt a gyerekkoráról. De mi van, ha egy napon mégis csődöt mond az önfegyelme?

Kirstennel folytatott beszélgetése során kissé ingerült lett, és ez egyáltalán nem tetszett neki. Az nem tetszett, hogy valaki, akit alig ismer, provokálni tudta, amikor ez még Theresának sem sikerült. „Legyél már dühös, Snow! – vágta oda neki a felesége a házasságuk vége felé. – A hidegséged elviselhetetlen.”

Theresa természetesen nem tudta megérteni, hogy a düh azok közé az érzelmek közé tartozik, amelyeket kizárt az életéből. Ez volt az utolsó igazi beszélgetés az exfeleségével, mielőtt az más karjában találta meg, amit keresett.

Snow nem áltatta magát, tudta, hogy az ő hibája. Már régóta látta a jeleket – mint gyerekkorában. De nem tudott és nem is akart tenni semmit. Az azt jelentette volna, hogy a múltja felemelte ronda fejét, és lerombolta a védőfalait.

Vajon az apja is így érezte magát, amikor ivott? Amikor dühében felemelte a kezét?

Snow már csak ritkán ivott. Az egyik alkalom Kalebvel volt, amikor egy bárban ünnepelték a válását. A másik alkalom, amikor rájött, hogy a barátja megtalálta azt, amit tőle megtagadott az élet: a szerelmet. Nem volt alkoholistája, mint az